На заході хтось день дорізав —
кривавим гнівом
небо зайнялося.
Десь мерзлим шляхом
ланцюги
залізні
волочить грудень —
закувати осінь.
Над чорним гаєм
гайворонння
кружляє з криком:
"Каррр! – Каррр!.."
І хтось в лице
метає стріли
з димчасто-яхонтових хмар...
Розносить вітер
з диким свистом
дубове листя по ріллі.
І тушить грудень жовті свічки
над трупом чорної землі.